

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

P7_TA(2014)0240

Nodarbinātības un sociālie aspekti, kas saistīti ar ECB, Komisijas un SVF lomu un darbībām

Eiropas Parlamenta 2014. gada 13. marta rezolūcija par nodarbinātību un sociālajiem aspektiem, kas saistīti ar ECB, Komisijas un SVF lomu un darbībām attiecībā uz euro zonas programmas valstīm (2014/2007(INI))

(2017/C 378/22)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD), jo īpaši tā 9., 151. 152. un 153. pantu,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu, jo īpaši tās IV sadaļu (Solidaritāte),
- ņemot vērā pārskatīto Eiropas Sociālo hartu, jo īpaši tās 30. pantu "Tiesības uz aizsardzību pret trūkumu un sociālo nevienlīdzību",
- ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas 2014. gada 9. janvāra atklāto sēdi par nodarbinātību un trijotnes lomas un darbības sociālajiem aspektiem attiecībā uz euro zonas programmas valstīm,
- ņemot vērā ceturrtā politikas projekta piezīmes par sociālo un nodarbinātības aspektu un uzdevumu novērtējumu Grieķijā, Portugālē, Īrijā un Kiprā, ko 2014. gada janvārī sagatavoja Ekonomikas un zinātnes politikas ekonomikas pārvaldības atbalsta nodaļas Iekšpolitikas ģenerāldirektorāts,
- ņemot vērā ekonomikas dialogu un viedokļu apmaiņu ar Grieķijas finanšu ministru un nodarbinātības, sociālā nodrošinājuma un labklājības ministru, ko 2012. gada 13. novembrī kopīgi organizēja EMPL un ECON komitejas;
- ņemot vērā piecus Eiropas Padomes Eiropas Sociālo tiesību komitejas 2013. gada 22. aprīļa lēmumus par Grieķijas pensiju sistēmām ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Starptautiskā darba organizācijas (SDO) Biedrošanās brīvības komitejas 365. ziņojumu;
- ņemot vērā Parlamenta 2013. gada 8. oktobra rezolūciju par reģionālo un vietējo pašvaldības iestāžu budžeta ierobežojumu ietekmi uz ES struktūrfondu izdevumiem dalībvalstīs ⁽²⁾,
- ņemot vērā Parlamenta 2013. gada 4. jūlija rezolūciju par krīzes ietekmi uz aprūpes pieejamību mazāk aizsargātu iedzīvotāju grupām ⁽³⁾,
- ņemot vērā Parlamenta 2013. gada 11. jūnija rezolūciju par sociālajiem mājokļiem Eiropas Savienībā ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Parlamenta 2012. gada 15. februāra rezolūciju par sociālajiem un nodarbinātības aspektiem izaugsmes pētījumā par 2012. gadu ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2013. gada 13. novembra paziņojumu "Gada izaugsmes pētījums par 2014. gadu" (COM(2013)0800) un tam pievienoto Vienotā nodarbinātības ziņojuma projektu,
- ņemot vērā Parlamenta 2013. gada 23. oktobra rezolūciju par Eiropas Ekonomikas politikas koordinēšanas pusgadu — 2013. gada prioritāšu īstenošana ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ http://www.coe.int/T/DGHL/Monitoring/SocialCharter/NewsCOEPortal/CC76-80Merits_en.asp

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0401.

⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0328.

⁽⁴⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0246.

⁽⁵⁾ OV C 249 E, 30.8.2013., 4. lpp.

⁽⁶⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0447.

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

- ņemot vērā Komisijas 2013. gada 2. oktobra paziņojumu “Par ekonomikas un monetārās savienības sociālās dimensijas pastiprināšanu” (COM(2013)0690),
- ņemot vērā Komisijai uzdotu jautājumu O-000122/2013 – B7-0524/2013 un ar to saistīto Parlamenta 2013. gada 21. novembra rezolūciju par Komisijas paziņojumu par ekonomikas un monetārās savienības (EMS) sociālās dimensijas pastiprināšanu ⁽¹⁾,
- ņemot vērā EMPL komitejas atzinumu saistībā ar 2012. gada 20. novembra rezolūciju par Eiropadomes, Eiropas Komisijas, Eiropas Centrālās bankas un Eurogrupas priekšsēdētāju ziņojumu “Virzība uz patiesu ekonomikas un monetāro savienību” ⁽²⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 16. decembra paziņojumu “Eiropas platforma cīņai pret nabadzību un sociālo atstumtību: Eiropas pamatprogramma sociālai un teritoriālai kohēzijai” (COM(2010)0758) un Parlamenta 2011. gada 15. novembra rezolūciju par šo jautājumu ⁽³⁾,
- ņemot vērā Parlamenta 2012. gada 20. novembra rezolūciju par Sociālo ieguldījumu paktu — atbildes reakciju uz krīzi ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Eiropas Dzīves un darba apstākļu uzlabošanas fonda 2013. gada 12. decembra ziņojumu “Darba attiecības un darba apstākļi Eiropā 2012. gadā”,
- ņemot vērā Komisijas 2013. gada 20. februāra paziņojumu “Sociālie ieguldījumi izaugsmei un kohēzijai, tostarp Eiropas Sociālā fonda īstenošana 2014.–2020. gadā” (COM(2013)0083),
- ņemot vērā jautājumu Komisijai O-000057/2013 – B7-0207/2013 un ar to saistīto Parlamenta 2013. gada 12. jūnija rezolūciju par Komisijas paziņojumu “Sociālie ieguldījumi izaugsmei un kohēzijai, tostarp Eiropas Sociālā fonda īstenošana 2014.–2020. gadā” ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Reģionu komitejas 2013. gada oktobra ceturto uzraudzības ziņojumu par stratēģiju “Eiropa 2020”,
- ņemot vērā SDO 2013. gada 30. aprīļa darba dokumentu Nr. 49 “Eurozonas krīzes ietekme uz sociālo partnerību Īrijā. Politiskās ekonomikas analīze”,
- ņemot vērā SDO 2012. gada 8. marta darba dokumentu Nr. 38 “Sociālais dialogs un koplīgumi krīzes laikā — Grieķijas gadījums”,
- ņemot vērā SDO 2013. gada 30. oktobra darba dokumentu “Darbvietu krīzes novēršana Portugālē”,
- ņemot vērā Bruegel ideju laboratorijas 2013. gada 17. jūnija ziņojumu “ES un SVF palīdzība eurozonas valstīm — sākotnējais novērtējums” (Bruegel Blueprint 19),
- ņemot vērā Eurostat ziņu izlaidumus par euro rādītājiem 2010. gada 12. februārī (Nr. 22/2010) un 2013. gada 29. novembrī (Nr. 179/2013),

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0515.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0430.

⁽³⁾ OV C 153 E, 31.5.2013., 57. lpp.

⁽⁴⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0419.

⁽⁵⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0266.

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

- ņemot vērā ESAO 2012. gada 12. aprīļa Ekonomikas politikas dokumentu Nr. 1 “Fiskālā konsolidācija. Cik daudz, cik ātri un kādā veidā? Ekonomisko prognožu ziņojums”,
 - ņemot vērā Komisijas 2010. gada 3. marta paziņojumu “Eiropa 2020 — stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei” (COM(2010)2020),
 - ņemot vērā Eiropas Arodbiedrību institūta (ETUI) 2013. gada maija darba dokumentu “Euro krīze un tās ietekme uz dalībvalstu un Eiropas sociālo politiku”,
 - ņemot vērā Komisijas ziņojumu “Darba tirgus attīstības tendences Eiropā — 2013. gads” (*European Economy series 6/2013*),
 - ņemot vērā organizācijas *Caritas Europe* 2013. gada februāra dokumentu “Eiropas krīzes ietekme. Pētījumu par krīzes un taupības pasākumu ietekmi uz iedzīvotājiem, īpašu uzmanību pievēršot Grieķijai, Īrijai, Itālijai, Portugālei un Spānijai”,
 - ņemot vērā *Oxfam* 2013. gada septembra politisko pārskatu “Brīdinošs stāsts. Taupības pasākumu un nevienlīdzības patiesās izmaksas Eiropā”,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumu (A7-0135/2014),
- A. tā kā nepieredzēta ekonomikas un finanšu krīze, kas parādīja publisko finanšu nenoturību dažās dalībvalstīs, un tās dēļ īstenotie ekonomikas pielāgošanas programmas pasākumi, ko pieņēma, reaģējot uz situāciju Grieķijā (2010. gada maijā un 2012. gada martā), Īrijā (2010. gada decembrī), Portugālē (2011. gada maijā) un Kiprā (2013. gada jūnijā) ir tieši un netieši ietekmējuši nodarbinātības līmeni un daudzu cilvēku dzīves apstākļus; tā kā — lai arī visas programmas oficiāli bija parakstījuši Komisija, to izveidē un noteikumu izstrādē piedalījās SVF, Eurogrupa, Eiropas Centrālā banka (ECB), Komisija un attiecīgās dalībvalstis;
- B. tā kā, tiklīdz varēs nodrošināt šo četru valstu ekonomikas un budžeta ilgtspēju, pūliņi būtu jāvelta sociālajiem aspektiem, īpašu uzmanību pievēršot darbavietu radīšanai;
- C. tā kā LESD 9. pantā teikts: “Nosakot un īstenojot savu politiku un darbības, Savienība ņem vērā prasības, kas saistītas ar atbilstīga sociālās aizsardzības līmeņa nodrošināšanu, ar sociālās atstumtības apkarošanu, kā arī ar izglītības, mācību un cilvēku veselības aizsardzības līmeņa paaugstināšanu;”
- D. tā kā LESD 151. pants paredz, ka ES un dalībvalstu veiktajām darbībām jāatbilst sociālajām pamattiesībām, kas izklāstītas 1961. gada Eiropas Sociālajā hartā un 1989. gada Kopienas Hartā par darba ņēmēju sociālajām pamattiesībām, *inter alia* uzlabojot sociālo dialogu; tā kā LESD 152. pantā teikts: “Savienība atzīst un savā līmenī veicina sociālo partneru lomu, ņemot vērā valstu sistēmu dažādību; tā veicina dialogu sociālo partneru starpā, ievērojot viņu autonomiju”;
- E. tā kā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 36. pantā ir noteikts, ka Savienība “atzīst un ievēro valstu tiesību aktos un praksē noteikto pieeju pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, lai veicinātu Savienības sociālo un teritoriālo kohēziju”; tā kā LESD 14. pantā ir noteikts, ka “ņemot vērā nozīmi, kāda sabiedriskiem pakalpojumiem ir Savienības kopīgo vērtību sistēmā, kā arī to nozīmi sociālas un teritoriālas kohēzijas veicināšanā, Savienība un dalībvalstis, nepārsniedzot savas attiecīgās pilnvaras un Līgumu piemērošanas jomu, rūpējas, lai šādi pakalpojumi pamatotos uz tādiem — jo īpaši ekonomikas un finanšu — principiem un nosacījumiem, kas ļauj īstenot to uzdevumus”; tā kā LESD 345. pantā ir noteikts, ka “Līgumi nekādi neietekmē dalībvalstu tiesību aktus, kas reglamentē īpašumtiesību sistēmu”, un tā kā Līgumam pievienotajā 26. protokolā par sabiedriskiem pakalpojumiem noteiktas Savienības dalītās vērtības ar ekonomiku nesaistītu sabiedrisko pakalpojumu jomā;

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

- F. tā kā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 6. panta 1. punktā noteikts: "Savienība atzīst tiesības, brīvības un pamatprincipus, kas izklāstīti 2000. gada 7. decembra Eiropas Savienības pamattiesību hartā (..), un šai Hartai ir tāds pats juridiskais spēks kā līgumiem," un tā kā panta 2. un 3. punktā noteikts, ka Savienība pievienojas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai, kā arī tas, ka šīs tiesības veido Savienības tiesību vispārīgo principu pamatu;
- G. tā kā Eiropas Savienības Pamattiesību harta *inter alia* nosaka tiesības uz kolektīvām sarunām un rīcību (28. pants), aizstāvību nepamatotas atļaušanas gadījumā (30. pants), godīgiem un taisnīgiem darba apstākļiem (31. pants), atzīst un ievēro tiesības uz sociālā nodrošinājuma pabalstiem un sociālajiem pakalpojumiem, kā arī, "apkarotot sociālo atstumtību un nabadzību", nosaka tiesības uz "pienācīgu dzīvi tiem, kam nav pietiekamu līdzekļu" (34. pants), paredz tiesības uz profilaktisko veselības aprūpi un ārstniecību (35. pants), kā arī atzīst un ievēro tiesības piekļūt pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (36. pants);
- H. tā kā stratēģijā "Eiropa 2020", ko Komisija ierosināja 2010. gada 3. martā un Eiropadome apstiprināja 2010. gada 17. jūnijā, pieci galvenie līdz 2020. gadam sasniedzamie mērķi ir šādi: jānodarbina 75 % vīriešu un sieviešu vecumā no 20 līdz 64 gadiem; jāsamazina izglītošanos pāragri pārtraukušo jauniešu īpatsvars zem 10 % robežas, un vismaz 40 % cilvēku vecumā no 30 līdz 34 gadiem jāiegūst augstākā vai tai līdzvērtīga izglītība; vismaz par 20 miljoniem jāsamazina to cilvēku skaits, kuri dzīvo nabadzībā vai ir sociāli atstumti;
- I. tā kā saskaņā ar Komisijas 2013. gada oktobra ceturkšņa pārskatu "Nodarbinātība un sociālā situācija ES" ievērojamais IKP kritums Grieķijā, Portugālē un Īrijā galvenokārt izpaudās kā zemāks nodarbinātības līmenis;
- J. tā kā 2013. gada 21. novembra rezolūcijā Parlaments atzinīgi vērtēja Komisijas 2013. gada 2. oktobra paziņojumu "Ekonomiskās un monetārās savienības sociālās dimensijas stiprināšana", kā arī Komisijas priekšlikumu izveidot galveno nodarbinātības un sociālo rādītāju rezultātu apkopojumu, kas papildinātu makroekonomiskās nelīdzsvarotības procedūru (MNP) un Vienoto nodarbinātības ziņojumu (VNZ) kā pasākums EMS sociālās dimensijas veidošanai; uzsver, ka ar šiem rādītājiem būtu jāpietiek, lai nodrošinātu visaptverošu un pārredzamu informāciju par nodarbinātības un sociālo situāciju dalībvalstīs; tā kā rezolūcijā ir uzsvērtā vajadzība nodrošināt, lai šie uzraudzības mērķi mazinātu sociālās atšķirības starp dalībvalstīm un veicinātu sociālo konvergenci un progresu;
- K. tā kā pieejamie dati liecina, ka četrās valstīs vērojams regress programmas "Eiropa 2020" sociālo mērķu īstenošanā (sk. 1. pielikumu), izņemot mērķus saistībā ar personām, kas ir priekšlaicīgi pārtraukušas mācības vai apmācību un ar augstākās izglītības iegūšanu;
- L. tā kā ilgtermiņa ekonomiskās izredzes šajās valstīs uzlabojas; tā kā tam būtu jāpalīdz radīt darbavietas šajās valstīs un uz pretējo mainīt nodarbinātības samazināšanās tendences,
1. norāda, ka ES iestādes (ECB, Komisija un Eurogrupa) ir līdzatbildīgas par ekonomikas pielāgošanas programmu noteikumiem; tāpat atzīmē, ka ir jāgarantē publisko finanšu ilgtspēja un jānodrošina, lai visiem iedzīvotājiem būtu pienācīga sociālā aizsardzība;
 2. pauž nožēlu par to, ka Parlaments ir ticis pilnīgi atstumts visos programmu posmos: gan sagatavošanas posmā, gan pilnvaru noteikšanas posmā, gan programmu un ar to saistīto pasākumu rezultātu uzraudzīšanas posmā; atzīmē — lai arī šāda sadarbība ar Eiropas Parlamentu nebija obligāta, jo tam nebija juridiskā pamata, tas, ka Eiropas Savienības iestādes un Eiropas finanšu mehānismi nebija iesaistīti, nozīmēja, ka programmas bija jāimprovizē, panākot finanšu un institucionālās vienošanās, kurās netika izmantota Kopienas metode; atzīmē, ka tādā pašā veidā arī ECB ir pieņēmusi lēmumus, kas neietilpst tās pilnvarās; atgādina Komisijas kā Līgumu sargātājas lomu un to, ka šāda loma vienmēr ir jāņem vērā; uzskata, ka valstīs ar nopietnām finansiālajām grūtībām pielāgošanas programmu izstrādes un īstenošanas politiskais process būtu jāveda tikai demokrātiski pārskatatbildīgām iestādēm;
 3. izsaka nožēlu par to, ka šīs programmas izstrādātas, nesniedzot pietiekamus līdzekļus, lai izvērtētu sekas, izmantojot ietekmes novērtējumu pētījumus vai saskaņojot ar Nodarbinātības komiteju, Sociālās aizsardzības komiteju, Nodarbinātības, sociālās politikas, veselības un patērētāju tiesību aizsardzības padomi (EPSCO) vai nodarbinātības un sociālo lietu komisāru; pauž nožēlu arī par to, ka nav notikusi apspriešanās ar SDO un, lai gan programmām ir būtiska sociālā ietekme, nav notikusi apspriešanās ar Līgumā noteiktajām konsultatīvajām iestādēm, jo īpaši ar Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteju (EESK) un Reģionu komiteju (RK);

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

4. pauž nožēlu par to, ka apmaiņā pret finansiālo atbalstu īstenotie nosacījumi ir apdraudējuši ES sociālos mērķus vairāku iemeslu dēļ:
- norāda, ka ES bija slikti sagatavota un nodrošināta, lai risinātu radušās problēmas, tostarp milzīgo valsts parāda krīzi — situāciju, kurā bija nepieciešams rīkoties steidzami, lai nepieļautu bankrotu;
 - lai arī programmām ir noteikts ilgums, daudziem šajās programmās noteiktajiem pasākumiem nevajadzēja būt ilgtermiņa,
 - pasākumi ir īpaši apgrūtināši galvenokārt tāpēc, ka ekonomiskās un sociālās situācijas pasliktināšanās netika pamanīta laikus, to īstenošanai paredzētais laiks bija īss un netika veikts pienācīgs ietekmes novērtējums par to ietekmes izplatību dažādās sabiedrības grupās;
 - neraugoties uz Komisijas pieprasījumiem, ES līdzekļi, kas palika pāri 2007.–2013. gada budžetā, netika pienācīgi izmantoti;
 - pasākumus būtu vajadzējis papildināt ar labākiem centieniem aizsargāt neaizsargātākās sabiedrības grupas, lai novērstu lielu nabadzību, nenodrošinātību un nevienlīdzību veselības aprūpes jomā, jo sabiedrības grupas ar zemiem ienākumiem ir īpaši atkarīgas no sabiedrības veselības aprūpes sistēmām;

Nodarbinātība

5. norāda, ka ļoti smagā ekonomikas un finanšu krīze un četrās valstīs īstenotā pielāgošanas politika palielināja bezdarba līmeni un darbavieta zaudēšanas rādītājus, kā arī ilgstošo bezdarbnieku skaitu, un dažos gadījumos pasliktināja darba apstākļus; norāda, ka nodarbinātības līmenis īpaši ietekmē sociālās aizsardzības un pensiju sistēmu ilgtspēju un stratēģijas “Eiropa 2020” noteikto sociālo un nodarbinātības mērķu sasniegšanu;
6. norāda, ka nav piepildījušās cerības atjaunot izaugsmi un radīt darbavietas, izmantojot iekšējo devalvāciju un tādā veidā atgūstot konkurētspēju; uzsver, ka šīs cerības nav piepildījušās tādēļ, ka nepietiekami tika ņemts vērā krīzes strukturālais raksturs, kā arī pastāvīga iekšzemes pieprasījuma, ieguldījumu un reālās ekonomikas kredītēšanas nozīme; uzsver taupības pasākumu prociklisko raksturu un to, ka šo pasākumu īstenošanu katrā atsevišķā gadījumā nepapildināja ar strukturālām pārmaiņām un reformām, īpašu uzmanību pievēršot sabiedrības neaizsargātākajām grupām, lai panāktu izaugsmi, kā arī sociālo kohēziju un nodarbinātību;
7. konstatē, ka augsts bezdarba līmenis un nepietiekama nodarbinātība apvienojumā ar algu samazinājumiem publiskajā un privātajā sektorā un — dažos gadījumos — neefektīvi pasākumi, lai apkarotu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, vienlaikus ar iemaksu samazināšanos vājina valsts sociālās nodrošināšanas sistēmu ilgtspēju un piemērotību, jo sociālā nodrošinājuma finansējums nav pietiekams;
8. norāda, ka MVU apstākļu pasliktināšanās un to skaita samazināšanās ir viens no galvenajiem darbavieta zaudēšanas iemesliem un svarīgākais drauds atveseļošanās panākšanai nākotnē; norāda, ka pielāgošanas politikā netika ņemtas vērā stratēģiskās nozares, kas bija vajadzīgas, lai nodrošinātu turpmāku izaugsmi un sociālo kohēziju; norāda, ka tas izraisīja būtisku darbavieta skaita samazināšanos stratēģiski svarīgās nozarēs, piemēram, rūpniecībā un pētniecības, attīstības un inovācijas nozarē; norāda, ka šīm četrām valstīm ir jācenšas radīt labvēlīgus apstākļus, kas ir nepieciešami uzņēmumiem un jo īpaši MVU, lai ilgtermiņā attīstītu ilgtspējīgu uzņēmējdarbību; norāda, ka daudzas darbavietas tādās pamata publiskā sektora iestādēs kā veselības aprūpes, izglītības un valsts sociālie dienesti ir likvidētas;
9. pauž nožēlu par to, ka visaugstākais bezdarba līmenis ir jaunu cilvēku vidū, turklāt situācija, piemēram, Grieķijā (tur minētais bezdarba līmenis pārsniedz 50 %) vai Portugālē un Īrijā (tur 2012. gadā tas pārsniedza 30 %) un Kiprā (aptuveni 26,4 %) ir ļoti smaga; norāda, ka šādi rādītāji neuzlabojas jau piecus krīzes gadus; pauž nožēlu par to, ka arī tie jaunieši, kuri ir atraduši darbu bieži vien strādā nestabilās darbvietās vai nepilna laika darbu (vidēji 43 % salīdzinājumā ar 13 % pieaugušo darba ņēmēju), tādēļ viņiem ir grūtības sākt no ģimenes neatkarīgu dzīvi, un tiek zaudēti jauninājumu un ekspertu resursi, kas ietekmē ražošanu un izaugsmi;
10. norāda, ka neaizsargātākās darba tirgus grupas — ilgstošie bezdarbnieki, sievietes, migrējoši darba ņēmēji un cilvēki ar invaliditāti — ir cietušas vissmagāk un šo grupu pārstāvju vidū bezdarba līmenis ir augstāks par vidējo līmeni valstī; norāda uz ilgstošā bezdarba līmeņa būtisko pieaugumu sieviešu un gados vecāku darba ņēmēju vidū un papildu grūtībām, ar kurām šie darba ņēmēji saskarsies, lai atgrieztos darba tirgū, kad ekonomika sāks atveseļoties; uzsver, ka šādiem darba ņēmējiem būtu vajadzīgi mērķtiecīgi pasākumi;

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

11. brīdina, ka gadījumā, ja šīs lielās atšķirības, jo īpaši jaunākās paaudzes vidū, netiks novērstas, tās ilgtermiņā varētu radīt strukturālu kaitējumu četru minēto valstu darba tirgum, ierobežot to atveseļošanās spējas, izraisīt piespiedu migrāciju, kas pastiprinās augsti kvalificēta darbaspēka pašreizējās aizplūšanas ietekmi, kā arī palielināt jau esošās atšķirības starp dalībvalstīm, kas nodrošina darbavietas, un dalībvalstīm, kas piegādā lētu darbaspēku; pauž nožēlu par to, ka negatīvās sociālās un ekonomikas norises ir viens no galvenajiem iemesliem, kas motivē jauniešus migrēt un izmantot savas tiesības uz brīvu pārvietošanos;

12. pauž bažas par to, ka dažos gadījumos un nozarēs papildus darbvieta skaita samazināšanās tendencei pazeminās arī darba kvalitāte, pieaug nestabilu darbvieta veidi un pasliktinās darba pamatstandarti; uzsver, ka dalībvalstīm ir jāveic īpaši pasākumi, lai novērstu piespiedu nepilna laika darbvieta un pagaidu līgumu skaita pieaugumu, neapmaksātas stažēšanās un mācekļa prakses vietas un viltus pašnodarbinātību, kā arī ēnu ekonomikas darbības; turklāt norāda — lai arī algu noteikšana neietilpst ES kompetencē, programmām ir bijusi ietekme uz minimālo algu — Īrijā minimālā alga bija jāsamazina gandrīz par 12 % (lēmums, kas vēlāk tomēr tika mainīts), un Grieķijā tika pieņemts radikāls samazinājums par 22 %;

13. atgādina, ka stratēģijā “Eiropa 2020” skaidri noteikts, ka uzmanība jāpievērš bezdarba līmenim, kas norāda cilvēku un finanšu resursu pieejamību, lai nodrošinātu mūsu ekonomikas un sociālā modeļa ilgtspēju; aicina bezdarba līmeņa pieauguma palēnināšanos nejaukt ar zaudēto darbvieta atgūšanu, jo tādējādi netiek ņemts vērā emigrācijas pieaugums; norāda, ka rūpniecībā nodarbināto personu skaita samazinājums bija problēma jau pirms programmu īstenošanas sākuma; uzsver, ka ir vajadzīgs vairāk labāku darbvieta; atgādina, ka pēdējos četros gados minētajās četrās valstīs ir zaudēti 2 miljoni darbvieta jeb 15 % no 2009. gadā esošajām darbvieta; atzinīgi vērtē to, ka atbilstoši jaunākajiem datiem nodarbinātības rādītāji Īrijā, Kiprā un Portugālē ir nedaudz uzlabojušies;

Nabadzība un sociālā atstumtība

14. pauž bažas par to, ka bez nosacījumiem finansiālās palīdzības saņemšanai programmās iekļauti arī ieteikumi konkrētiem samazinājumiem reālajos sociālajos izdevumos tādās būtiskās jomās kā pensijas, pamatpakalpojumi, veselības aprūpe un atsevišķos gadījumos — farmaceitiskie produkti neaizsargāto grupu pamataizsardzībai, kā arī samazinājumiem vides aizsardzības jomā, nevis ieteikumi, kas ļautu valstu valdībām elastīgāk lemt par jomām, kurās veikt ietaupījumus; pauž bažas par to, ka šie pasākumi galvenokārt ietekmē cīņu pret nabadzību, jo īpaši bērnu nabadzību; atkārtoti konstatē, ka cīņai pret nabadzību, jo īpaši bērnu nabadzību arī turpmāk vajadzētu būt mērķim, kas jāpanāk dalībvalstīm, un ka finanšu un budžeta konsolidācijas politika nedrīkst tā nozīmi mazināt;

15. pauž bažas par to, ka ekonomikas pielāgošanas programmu sagatavošanā un īstenošanā netika pievērsta pietiekama uzmanība ekonomikas politikas ietekmei uz nodarbinātību, tās sociālajām sekām un tam, ka Grieķijas gadījumā nodarbinātības hipotēzes pamatā tika izmantots kļūdainis pieņēmums par ekonomikas pastiprinošo efektu un tādēļ laikus netika veiktas darbības, lai pasargātu neaizsargātākos iedzīvotājus no nabadzības, nodarbināto personu nabadzības un sociālās atstumtības; aicina Komisiju sociālos rādītājus ņemt vērā arī turpmākās sarunās par ekonomikas pielāgošanas programmām un katrai dalībvalstij ieteicamos pasākumus aizstāt ar tādiem, kas nodrošina nepieciešamos izaugsmes apstākļus un pilnīgu atbilstību ES sociālajiem pamatprincipiem un vērtībām;

16. norāda — neraugoties uz to, ka Komisija 2013. gada oktobra ceturkšņa pārskatā (“Nodarbinātība un sociālā situācija ES”) uzsver sociālās aizsardzības izdevumu nozīmi aizsardzības pret sociālajiem riskiem nodrošināšanā, no 2010. gada Grieķija, Īrija un Portugāle ir piedzīvojusi Savienībā lielāko sociālo izdevumu samazinājumu;

17. uzsver, ka rodas jauni nabadzības veidi, kas skar vidusslāni un strādniekus, jo ar hipotekāro aizdevumu atmaksu saistītās grūtības un augstās enerģijas cenas rada enerģētisko nabadzību un veicina izlikšanu no mājokļiem un tiesību zaudēšanu iekārtā īpašuma izpiršanai; pauž bažas par konstatējumiem par to, ka pieaug bezpajumtniecība un izlikšanas no mājokļa gadījumu skaits; atgādina, ka tas ir pamattiesību pārkāpums; iesaka dalībvalstīm un to vietējām iestādēm izveidot neitrālu mājokļu politiku, kurā priekšroka tiek dota sociālajiem mājokļiem un lētiem mājokļiem, tā risinot mājokļu trūkumu un īstenojot efektīvu profilakses politiku, lai samazinātu to gadījumu skaitu, kad cilvēki tiek izlikti no mājokļiem;

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

18. pauž bažas par to, ka (mikro un makro līmeņa) sociālā un ekonomiskā situācija minētajās valstīs palielina reģionu un teritoriju atšķirības, tādējādi graujot noteikto ES mērķi stiprināt iekšējo reģionālo kohēziju;

19. atzīmē, ka starptautiskās un sociālās organizācijas ir brīdinājušas, ka jaunajai atalgojuma līmeņu, gradācijas un atlaišanas sistēmai publiskajā sektorā būs ietekme uz dzimumu līdzsvaru; norāda, ka SDO ir paudusi bažas par jauno elastīgo nodarbinātības veidu nesamērīgo ietekmi uz sieviešu atalgojumu; turklāt norāda, ka SDO ir lūgusi valdībām uzraudzīt taupības ietekmi uz vīriešu un sieviešu atalgojumu privātajā sektorā; ar bažām konstatē, ka pielāgošanas programmas valstīs atšķirības dzimumu darba atalgojumā vairs nesamazinās, bet ir lielākas nekā vidēji Savienībā; uzskata, ka atšķirībām darba samaksā un sieviešu nodarbinātības līmeņa samazinājumam ir jāpievērš lielāka uzmanība pielāgošanas programmas valstīs;

20. atzīmē, ka Eurostat un Komisijas dati, tāpat kā dažādi citi pētījumi, liecina, ka dažos gadījumos atalgojuma nevienlīdzīgs sadalījums palielinājās no 2008. līdz 2012. gadam, un ka sociālo un bezdarbnieku pabalstu samazinājums, kā arī algu samazinājums strukturālo reformu dēļ paaugstina nabadzības līmeni; norāda arī, ka Komisijas ziņojumā konstatēts salīdzinoši augsts nodarbināto nabadzības līmenis, jo ir samazinātas vai iesaldētas zemās minimālās algas;

21. izsaka nožēlu par to, ka vairumā gadījumu ir pieaudzis to cilvēku skaits, kurus apdraud nabadzība vai sociālā atstumtība; turklāt norāda, ka aiz šīs statistikas slēpjas vēl daudz skarbāka realitāte, kad, samazinoties IKP uz vienu iedzīvotāju, pazeminās arī nabadzības sliekšnis un personas, kuras iepriekš uzskatīja par nabadzīgām, šādā kategorijā vairs netiek iekļautas; norāda, ka pielāgošanas programmas valstīs, kurās vērojama budžeta krīze, IKP, publisko un privāto ieguldījumu, kā arī pētniecības un izstrādes ieguldījumu samazinājums izraisa potenciālu IKP kritumu un ilgtermiņa nabadzību;

22. atzinīgi vērtē to, ka minētajos pētījumos Komisija atzīst, ka, tikai pilnīgi mainot pastāvošās tendences, visā ES būs iespējams sasniegt stratēģijas "Eiropa 2020" mērķus;

23. pauž nožēlu par to, ka vismaz attiecībā uz Grieķiju, Īriju un Portugāli programmās bija iekļauti vairāki sīki izstrādāti noteikumi par veselības aprūpes sistēmas reformu un izdevumu samazināšanu, kam bija būtiska ietekme uz sociālo pakalpojumu, jo īpaši veselības un sociālās aprūpes, kvalitāti un vispārējo pieejamību, lai gan LESD 168. panta 7. punkts nosaka, ka ES ievēros dalībvalstu kompetences; pauž bažas par to, ka dažos gadījumos tas ir izraisījis situāciju, ka daudzām personām tiek liegta veselības apdrošināšana vai piekļuve sociālajai aizsardzībai, tādējādi palielinot galējas nabadzības un sociālās atstumtības risku — to atspoguļo trūcīgo personu un bezpajumtnieku pieaugošais skaits un tas, ka viņiem nav piekļuves ikdienā vajadzīgajām precēm un pakalpojumiem;

24. pauž nožēlu par to, ka nav pieliktas mērķtiecīgas pūles, lai konstatētu nepilnības veselības aprūpes sistēmās, un nav pieņemti lēmumi par vispārējiem samazinājumiem veselības aprūpes budžetos; brīdina, ka līdzmaksājumu ieviešana varētu būt par iemeslu tam, ka pacienti novēloti meklē veselības aprūpes atbalstu, tādējādi palielinot mājāsaimniecību finanšu slogu; brīdina, ka veselības aprūpes profesionāļu algu samazināšanai var būt negatīva ietekme uz pacientu drošību un var izraisīt veselības aprūpes profesionāļu migrāciju;

25. atkārti norāda, ka Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām (ICESCR) 12. pantā ir noteikts, ka katram cilvēkam ir tiesības uz vislabāko sasniedzamo fiziskās un psihiskās veselības stāvokli; norāda, ka visas četras minētās valstis ir parakstījušas šo paktu un tādējādi ir atzinušas visu cilvēku tiesības uz veselību;

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

26. atgādina, ka Eiropas Padome jau ir nosodījusi līdzekļu samazinājumu Grieķijas valsts pensiju sistēmā, jo uzskata to par 1961. gadā pieņemtās Eiropas Sociālās hartas 12. panta, kā arī tās Protokola 4. panta pārkāpumu, norādot, ka "tas, ka valsts tiesību aktu attiecīgo noteikumu mērķis ir citu juridisko saistību prasību izpilde, neatceļ tos no pakārtotības Hartai" ⁽¹⁾; norāda, ka princips par pensiju sistēmas uzturēšanu pienācīgā līmenī, lai nodrošinātu pensionāriem apmierinošu dzīvi, ir spēkā visās četrās valstīs un tas jāņem vērā;

27. pauž nožēlu par to, ka ir samazināti resursi, kas paredzēti personu ar invaliditāti patstāvīgai dzīvei;

28. norāda, ka SDO ir uzsvērti kritizējusi pensiju sistēmas radikālās reformas, kad tās ekspertu komiteja izvērtēja Konvencijas Nr. 102 piemērošanu Grieķijas reformās, un ka tie paši kritiskie novērojumi bija iekļauti arī tās 29. ikgadējā ziņojumā par 2011. gadu; atgādina, ka Konvencija Nr. 102 ir vispārēji piemērojama visās četrās valstīs un tā būtu jāievēro;

29. uzsver, ka pieaugošais sociālās atstumtības līmenis četrās minētajās valstīs palielina arī solidaritāti neaizsargātāko sabiedrības grupu vidū — pateicoties individuāliem centieniem, ģimenes saitēm un atbalsta organizācijām; uzsver, ka šāda veida iejaukšanās nebūtu vēlama kā strukturāls problēmas risinājums, pat ja tas uzlabo vistrūcīgāko personu situāciju un apliecina Eiropas pilsonības pozitīvās iezīmes;

30. ar bažām konstatē, ka Džini koeficients pakāpeniski pieaug pielāgošanas programmas valstīs, lai gan eurozonā kopumā tas samazinās — tas nozīmē, ka būtiski palielinās nevienlīdzība bagātības sadalījumā;

Priekšlaicīga mācību pārtraukšana

31. atzinīgi vērtē to, ka minētajās četrās valstīs samazinās priekšlaicīgi mācības pārtraukušo personu skaits; norāda, ka tas daļēji varētu būt skaidrojams ar grūtībām, ar kādām jaunieši saskaras darba meklējumos; atgādina, ka ir nepieciešams steidzami atjaunot kvalitatīvas arodmacību sistēmas, jo tas ir viens no labākajiem veidiem, kā uzlabot jauniešu piemērotību darba tirgum;

32. atzinīgi vērtē to, ka visās četrās valstīs pieaug augstāko izglītību ieguvušo personu skaits; norāda, ka to daļēji var skaidrot ar jauniešu vajadzību uzlabot savas nākotnes izredzes darba tirgū;

33. pauž nožēlu par to, ka galvenokārt samazinātā valsts budžeta dēļ izglītības sistēmas kvalitāte neuzlabojas, saasinot problēmas, ar kurām saskaras jaunieši, kas nav nedz nodarbināti, nedz iesaistīti izglītībā vai apmācībā, un bērni ar īpašām vajadzībām; atzīmē, ka šie pasākumi varētu praktiski ietekmēt izglītības kvalitāti, kā arī pieejamos materiālajos resursus un cilvēkresursus, skolēnu skaitu klasēs, mācību programmas un skolu koncentrāciju;

Sociālais dialogs

34. uzsver, ka par programmu sākotnējo veidolu būtu vajadzējis apspriesties ar valsts līmeņa sociālajiem partneriem vai arī tos iesaistīt izstrādē; izsaka nožēlu par to, ka minētajām četrām valstīm izstrādātās programmas dažos gadījumos ļauj uzņēmumiem neslēgt koplīgumus un pārskatīt nozares algu līgumus, kas tieši ietekmē koplīgumu struktūru un vērtības, kuras noteiktas attiecīgo valstu konstitūcijās; norāda, ka SDO Ekspertu komiteja ir lūgusi atjaunot sociālo dialogu; nosoda kolektīvās pārstāvniecības principa nozīmes mazināšanu, kas liek apšaubīt darba koplīgumu automātisku atjaunošanu, kas dažās valstīs ir svarīgs princips, un tā rezultātā to koplīgumu skaits, kas ir spēkā, ir ievērojami samazinājies; nosoda minimālās algas samazināšanu un nomināli minimālās algas iesaldēšanu; uzsver, ka šī situācija izveidojusies tādu ierobežotu strukturālo reformu dēļ, kuru mērķis ir tikai darba attiecību regulēšana un algu samazināšana, kas ir pretrunā ES vispārējiem mērķiem un stratēģijas "Eiropa 2020" politikai;

35. norāda, ka nav viena risinājuma, ko varētu piemērot visām dalībvalstīm;

⁽¹⁾ Eiropas Sociālo tiesību komiteja, lēmums pēc būtības, 2012. gada 7. decembris, sūdzība Nr. 78/2012, 10. lpp.

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

Ieteikumi

36. aicina Komisiju veikt sīki izstrādātu pētījumu par ekonomikas un finanšu krīzes un tās pārvarēšanai īstenoto pielāgošanas programmu sociālajām un ekonomiskajām sekām četrās minētajās valstīs, lai sniegtu skaidru priekšstatu par īstermiņa un ilgtermiņa kaitējumu nodarbinātībai un sociālās aizsardzības sistēmām, un pētījumu par Eiropas tiesību aktiem sociālajā jomā, jo īpaši nabadzības apkarošanai, laba sociālā dialoga uzturēšanai un līdzsvaram starp elastību un drošību darba attiecībās; aicina Komisiju šāda pētījuma izstrādāšanā izmantot savu konsultatīvo iestāžu, kā arī Nodarbinātības komitejas un Sociālās aizsardzības komitejas palīdzību; ierosina lūgt EESK sagatavot īpašu ziņojumu;

37. aicina Komisiju lūgt SDO un Eiropas Padomi sagatavot ziņojumus par iespējamiem pielāgošanas pasākumiem un stimuliem sociālās situācijas uzlabošanai šajā valstīs un par to finansējumu un publisko finanšu ilgtspēju un nodrošināt pilnīgu atbilstību Eiropas Sociālajai hartai un tās Protokolam, kā arī SDO pamatkonvencijām un tās 94. Konvencijai, jo no tām izrietošos pienākumus ir ietekmējusi ekonomikas un finanšu krīze un budžeta korekcijas pasākumi, kā arī trijotnes pieprasītās strukturālās reformas;

38. aicina ES, ņemot vērā šo valstu zaudējumus, sniegt atbalstu pēc tam, kad veikts novērtējums, un — vajadzības gadījumā — nodrošināt pietiekamus finanšu resursus, lai atjaunotu sociālās aizsardzības standartus, novērstu nabadzību, atbalstītu izglītības pakalpojumus, jo īpaši tos, kas paredzēti bērniem ar īpašām vajadzībām un cilvēkiem ar invaliditāti, un atjaunotu sociālo dialogu, izmantojot sociālās atveseļošanas plānu; aicina Komisiju, ECB un Eurogrupu pārskatīt un, ja nepieciešams, pēc iespējas drīz atjaunināt ieviestos ārkārtas pasākumus;

39. aicina nodrošināt atbilstību iepriekš minētajām juridiskajām saistībām, kas noteiktas Līgumos un Pamattiesību hartā, jo to neievērošana ir ES primāro tiesību aktu pārkāpums; aicina Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūru rūpīgi novērtēt šo pasākumu ietekmi uz cilvēktiesībām un hartas pārkāpumu gadījumā sniegt ieteikumus;

40. aicina trijotni un attiecīgās dalībvalstis cik drīz vien iespējams pārtraukt programmas un ieviest krīzes vadības mehānismus, kas ļauj visām ES iestādēm, tostarp Parlamentam, sasniegt sociālos un politikas virzienu mērķus — arī tos, kas attiecas uz sociālās atstumtības riskam visvairāk pakļauto personu individuālajām un kolektīvajām tiesībām, — un ir noteikti Līgumos, Eiropas sociālo partneru nolīgumos un citās starptautiskajās saistībās (SDO konvencijas, Eiropas sociālā harta un Eiropas Cilvēktiesību konvencija); aicina veicināt lielāku pārredzamību un politisko atbildību attiecībā uz pielāgošanas programmu izstrādi un īstenošanu;

41. aicina Komisiju un Padomi tādu pašu uzmanību kā makroekonomiskās nelīdzsvarotības novēršanai veltīt arī sociālajai nestabilitātei un tās novēršanai un nodrošināt, ka pielāgošanās pasākumu mērķis ir nodrošināt sociālo taisnīgumu un līdzsvaru starp ekonomisko izaugsmi un nodarbinātību, strukturālo reformu īstenošanu un budžeta konsolidāciju; turklāt aicina abas iestādes piešķirt prioritāti darbvietu radīšanai un uzņēmējdarbības atbalstam, un šajā nolūkā EPSCO un tās prioritātēm pievērst tik pat lielu uzmanību kā ECOFIN un Eurogrupai un nepieciešamības gadījumā pirms Eurosamitiem rīkot Eurogrupas nodarbinātības un sociālo lietu ministru sanākumi;

42. iesaka Komisijai un dalībvalstīm sabiedrības veselības un izglītības izdevumus uztvert nevis kā izdevumus, ko var samazināt, bet gan kā valsts ieguldījumu nākotnē, kas ir jāņem vērā un jāpalielina, lai veicinātu ekonomikas un sociālo atveseļošanu;

43. iesaka — kad vissmagākais finanšu krīzes brīdis būs pagājis, programmas valstīm kopā ar ES institūcijām vajadzētu ieviest darbvietu atveseļošanās plānus, lai ekonomiku pietiekami atveseļotu un varētu atjaunot sociālo situāciju līmeni, kāds bija pirms programmas ieviešanas, jo tas ir nepieciešams, lai varētu veikt makroekonomisko korekciju konsolidāciju un līdzsvarot publiskajā sektorā esošo nelīdzsvarotību, piemēram, parādu un deficītu; uzsver, ka ir jāievieš darbvietu atveseļošanas plāns, kurā jāņem vērā:

— vajadzība steidzami atjaunot kredīšanas sistēmu, jo īpaši MVU paredzēto;

Ceturtdiena, 2014. gada 13. marta

- vajadzība radīt labvēlīgus nosacījumus uzņēmumiem, lai ļautu tiem attīstīt savu darbību ilgtermiņā un ilgtspējīgā veidā, un veicinātu jo īpaši MVU, jo tiem ir galvenā loma darba vietu radīšanā;
- to iespēju optimāla izmantošana, ko piedāvātā ES struktūrfondi, jo īpaši ESF;
- reāla nodarbinātības politika, kas nosaka aktīva darba tirgus politikas nostādnes;
- kvalitatīvi Eiropas līmeņa publiskie nodarbinātības dienesti, augšupēja atalgojuma politika;
- nodarbinātības garantijas Eiropas jauniešiem;
- vajadzība nodrošināt ietekmes taisnīgu sadalījumu, un
- programma bezdarbnieku mājāsaimniecībām un, visbeidzot, — rūpīgāk plānota fiskālā pārvaldība;

44. aicina Komisiju iesniegt stratēģijas “Eiropa 2020” progresa ziņojumu, īpašu uzmanību pievēršot nepietiekamajam progresam programmas valstīs, un iesniegt priekšlikumus, kā droši virzīt šīs valstis uz to, lai sasniegtu visus stratēģijas “Eiropa 2020” mērķus;

45. iesaka turpmākajās dalībvalstu nodarbinātības reformās ņemt vērā elastdrošības kritērijus, lai veicinātu uzņēmumu konkurētspēju saskaņā ar stratēģiju “Eiropa 2020”, ņemot vērā citus elementus, piemēram, enerģijas izmaksas, negodīgu konkurenci, sociālo dempingu, taisnīgu un efektīvu finanšu sistēmu, fiskālās politikas nostādnes, ar kurām veicina izaugsmi un nodarbinātību, un kopumā visu to, kas palīdz reālās ekonomikas un uzņēmējdarbības attīstībai; aicina Komisiju pirms lielu reformu īstenošanas programmas valstīs veikt sociālās ietekmes novērtējumus un apsvērt šo pasākumu blakusefektus, piemēram, nabadzību, sociālo atstumtību, noziedzības līmeni un ksenofobiju;

46. aicina īstenot steidzamus pasākumus, lai novērstu bezpajumtniecības pieaugumu programmas valstīs, un aicina Komisiju tos atbalstīt, analizējot politiku un veicinot labas prakses īstenošanu;

47. norāda, ka saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 472/2013 19. pantu Komisija līdz 2014. gada 1. janvārim Parlamentam iesniedz ziņojumu par šīs regulas piemērošanu; aicina Komisiju iesniegt šo ziņojumu bez kavēšanās un tajā iekļaut informāciju par šīs regulas ietekmi uz ieviestajām ekonomikas pielāgošanas programmām;

48. aicina Komisiju un dalībvalstis konsultēties ar pilsonisko sabiedrību, pacientu organizācijām un profesionālām struktūrām par turpmākiem pielāgošanas programmas pasākumiem veselības aprūpes jomā un izmantot Sociālās aizsardzības komitejas iespējas, lai nodrošinātu, ka reformas paaugstina sistēmu un resursu efektivitāti, neapdraudot neaizsargātākās sabiedrības grupas un svarīgākos sociālās aizsardzības aspektus, tostarp zāļu iegādi un lietošanu, pamatvajadzības un veselības aprūpes darbinieku vajadzības;

o

o o

49. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.